

ראיון השער נשים במלחמה סיפורים אישיים חדר משלך יחסים

שף סטייל משפחה בריאות היריון ולידה גיל המעבר

בריאה עלייך תיירות ארכיון שערי לאשה עשו מנוי ללאשה

"שואלים איך המחשופ שלי והכיפה שלו הולכים ביחד"

היא אמנית מצליחה, הוא אוצר אמנות נחשב שלמד רפואה ופרש רגע לפני הסטאז', והם עובדים יחד ומגדלים ילד ולא עושים עניין מההבדלים ביניהם. קרן שפילשר וגיא מורג צפליביץ' בריאיון זוגי

אורית מרלין-רוזנצווייג פורסם: 11.04.23, 09:35

קרן שפילשר וגיא מורג צפליביץ'. "אני מודה לאלוהים שהוא לא נהיה רופא, כי אז לא היינו נפגשים" (קובי קואנקס)

קו

נושאים קשורים אמנות זוגיות דתיים חילונים

שבוע אחרי שהכירו קרן שפילשר וגיא מורג צפלביץ' בבליינד דייט, שבו הבינו כי נועדו זה לזו, והחברים כבר שמעו את כוס החופה נשברת, קיבלה שפילשר טלפון ממספר לא מזהה. "שאלו אותי אם אני רוצה להגיע לאודישנים ל'מחברים'", משחזרת שפילשר (46) את היום ההוא לפני 14 שנה. "תקשיבי, זה היה חלום חיי. אני מתה על הפורמט הזה. הייתי מטורפת על פרסום וחשבתי שאוכל לדבר למצלמה ויראו אותי מציירת".

אז למה לא השתתפת?

"סיפרתי לגיא, והוא אמר: 'אין מצב שאנחנו מכניסים מצלמה לחדר השינה או בכלל. אם את נורא רוצה את זה, אני לא שם'".

כלומר, "'מחברים' או אני"?

"בדיוק, ובחרתי בגיא. עד היום כשאני מסתכלת על 'מחברים', ועכשיו בכלל [בעונה עם קרן פלס](#) שאני משוגעת עליה, אני משתגעת. הפורמט הזה מתאים לי".

גיא: "אליי התקשר לפני כמה שנים מישהו ואמר, 'שלום, אני המלהק של האח הגדול', שמענו שאתה דתי וצבעוני ויודע לדבר. אמרתי לו, 'אני יכול להמליץ לך על כמה חברים שלי'. בחיים אני לא אלך לזה. אני מתראיין רק לטובת התערוכות שלי כי אני אף פעם לא האישיו".

קרדילוגים מופתעים: מדרסים לירידה במשקל ב-108 ש"ח עושים מהומה בישראל

זה מה שעשיתי כל בוקר - והשומן בבטן פשוט נמס!

"חולי סרטן שמשחקים בסכומים גבוהים בזמן המחלה, עדיין זכאים לפטור ממס"

הוא אמר לה שהוא דתי. זה לא שינה לה

האמנית קרן שפילשר ובעלה, ד"ר גיא מורג צפלב'ץ (50), אוצר אמנות, היו יכולים להיות הזוג הזה שמגיח בתוכניות ריאליטי ומככב במדורי רכילות. הוא בנו של רופא ילדים ידוע ומפיקה בטלוויזיה החינוכית (שנולדה בברגן בלזן ועברה את השואה), גדל בשכונת בבלי, עזב את בית הספר בגיל 16, חזר בתשובה בגיל 17, למד רפואה בהונגריה ופרש מהמקצוע רגע לפני הסטאז', אף על פי שכולם חזו לו עתיד מזהיר ברפואה. היא אמנית קומיקס היפר-אקטיבית, ילדה טובה רעננה, בתם של בעלי עסק לאלומיניום שדחפו את בתם ללמוד אמנות. קרן סומנה כהבטחה כבר בנעוריה, כשמכרה בגיל 16 כרטיסי ברכה מצוירים בירידים והגשימה בסוף שנות ה-20 שלה את ההבטחות, כשהציגה בתערוכות וחוזרה על ידי אספני אמנות והתקשורת.

עוד כתבות בלאשה

- **הבעל חרדי, האישה יצאה בשאלה - אבל האהבה נשארה**
- **אמילי וקובי אפללו: "אנחנו שוקלים ילד שני. לא בטוח שנרצה"**

הם הכירו בנובמבר 2009. גיא חיפש אז את דרכו אחרי שעזב את הרפואה ונרשם ללימודי אמנות. בשיעור המבוא (שאחריו פרש) פגש מישהי שהודיעה לו, "הערב אתה בא לפתיחת תערוכה לפגוש את אשתך".

קרן: "באתי לפתיחה ואותה חברה אמרה לי, 'פגשתי היום את בעלך, הוא רופא ואבא שלו רופא, הוא רק הלך להחליף חולצה ותכף הוא יגיע'. גרתי אז בפלורנטין וחייתי בסרט שאני ב'סקס והעיר הגדולה'. מאותו רגע כל אחד שנכנס אמרתי, 'זה הוא'. שעתיים עמדתי והוא לא הגיע. ארבעה ימים ישנתי עם הטלפון והייתי במקלחת עם הטלפון. אחרי ארבעה ימים הוא התקשר. 'שלום, אני גיא הרופא'. עניתי לו, 'נראה לך שאתה מתקשר עכשיו?'. הוא מיד הבין שאני דרמטית, וענה במין שלווה כזו שהייתה לו בעיה עם החולצה והניקוי היבש, והוסיף: 'תצעקי עליי בסושי, את פנויה היום?'. חשבתי שאני

מתה. לא רק שהוא לא נבהל מהצעקות שלי, הוא גם משקיע ולוקח אותי לסושי".

אז מה נהיה?

"הוא בא לאסוף אותי, יצא כמו ג'נטלמן מהאוטו האדום הקטן, ובעודי חוצה את הכביש חשבתי, 'אני מתה, מי זה הבחור יפה התואר הזה?'. נכנסתי לאוטו ומבחינתי הייתי נשואה עם שני ילדים, ללא משכנתה, בן של רופא. ואז ראיתי שעל הדשבורד מונחות שתי חוברות גסות של קומיקס, ואם יש משהו שאני אוהבת זה קומיקס".

קרן: "ילדתי את בן בגיל 35, ניסיתי שוב ולא הצלחתי. החלטתי שאני לא מתקרבת לבית החרושת לילדים, למרות שאני חיה עם אדם דתי, כי אאבד את הנפש ואת הנישואים"

גיא: "בדקתי על קרן והבנתי שהסגנון שלה מתכתב עם קומיקס. אלה היו שתיים מתוך אוסף חוברות שהבאתי מצרפת ולא היה אפשר להשיג בארץ".

קרן: "מדובר בקומיקס הכי סוטה ופרוע וגס והכי אני. גיא דיבר והיה שופע ידע ומרתק ואני נטרפתי. שאלתי, 'אני מקבלת המון השראה מחוברות כאלה, אני יכולה לקחת את שתי אלה?'. היה לי ברור שאם הוא יענה 'לא', הוא קמצן ולא אצא איתו. די מהר הבנתי שהוא לארג' במוגזם".

גיא: "אקסטרה אקסטרה לארג'".

קרן: "מעולם גברים לא היו לארג'ים איתי ואני לא מדברת על כסף. עד גיא הייתי סוג של לשכת הסעד לגברים נכים רגשית. הכרתי להם את כל מי שצריך, עבדתי אצלם, ואם נתנו לי פירורים, אמרתי לעצמי, 'זו עוגה'. נדיבות זו התכונה הכי סקסית בגבר. הייתי מסונוורת מגיא. הוא נראה מואר. כמו ההוא מהסדרה של הטלטאביז שהוא שמש. זה מה שראיתי. אפילו לא ראיתי כיפה".

בתערוכה "אטומה", המציגה פרשנות לשקית שחורה, שגיא אצר וקרן הפיקה

"הוא אמר לי שהוא דתי ולא הפריע לי כלום. חשבתי שהוא מרתק ושגם אם אהיה איתו חיים שלמים, יהיו לו סיפורים בשבילי. תשמעי, אני אמנית שלא עושה סמים, לא שותה ולא מעשנת, אני פחדנית ולא ניסיתי. אני מאוד קונטרול פריק ובאותו ערב הייתי על טריפ טבעי".

מהצ'קים של החתונה הם קנו עבודת קרמיקה

אחרי ארבעה ימים הזמינה קרן את גיא לפתיחת התערוכה שלה במוזיאון הקומיקס בחולון, ושכחה לספר לו שגם ההורים שלה באים. "כשנכנסנו ראיתי איך אמא שלה מסתכלת עליי מלמעלה למטה", נזכר גיא.

גיא: "הוצבתי באונקולוגית ילדים בתל-השומר. יום אחד צחקתי עם אחד הילדים, ולמחרת חזרתי והוא לא היה. זה שבר אותי. ידעתי שלא אוכל להתמודד עם עוד מקרה כזה"

קרן: "למחרת אמא שלי אמרה, 'איזה מהמם, בחור עם כיפה'. אולי הם כבר רצו לראות שאני מתחתנת? לא יודעת. באותה תקופה אבא שלי היה אומר, 'לא רוצה להעליב, אבל החברה שלך שהתחתנה? היא לא יותר טובה ממך. והשכנה הצולעת שהתחתנה? גם'. לא היה בן אדם ברחוב שהוא לא היה עוצר לשאול אם יש לו שידוך. כבר בגיל 29 הוא אמר לי, 'את הקריירה שלך עשית, עכשיו תמצאי מישהו ותביאי לי נכד'. השתתפתי בכל תערוכה בעיר, וההורים רצו נכד".

לאחר חודש וחצי של התאהבות סוערת הוזמנה קרן לגור בביתו של גיא ברמת חן, ואחרי שנה נישאו וביקשו מהאורחים האמנים להביא להם במתנה עבודות שמאוכלסות היום בשלושה מחסנים שונים. מהצ'קים קנו עבודת קרמיקה עצומה.

"כשעברנו לגור יחד כל הבית שלו היה אמנות, ספריות, ריהוט עץ כבד מהונגריה ומטבח מאובזר", נזכרת קרן. "שאלתי אותו: אתה גר עם סבא וסבתא? עד גיא יצאתי עם בחורים שהיו להם במקסימום שתי כוסות קפה. כמה שבועות קודם הוא שאל מה אני אוהבת לקרוא, ואני, שלא קוראת בכלל, ענית: 'שירה'. הוא הביא לי במתנה קרטון עם ספרי שירה חתומים כולם על ידי המשוררים. כשעברנו לגור ביחד, הוא גילה את הארגז סגור עם המסקינגטייפ. הוא כל הזמן אוסף דברים ואני אומרת 'מה זה? אנחנו ממש לא צריכים את זה'".

העבודה של קרן "הזמן להתעורר", המוצגת בתערוכה אטומה

השמועה אומרת שיש לכם מנהג להחליף מתנות בכל 15 בחודש.

"מההתחלה היה לנו קטע כזה, כי הכרנו ב־15. כשהיינו שנה ביחד תליתי שלטים מצוירים בכל פלורנטין – 'גיא, אני אוהבת אותך'. הוא הביא לי קופסה של צבעי מים, והיו שם שלוש תמונות שלנו מחובקים, ועל אחת מהן חורר יהלום אמיתי".

היא מודה לאלוהים שהוא לא המשיך ברפואה

הרגע שחיברו את חייהם היה ברור לשניהם שאף אחד לא מוותר על חייו ועל אמונותיו. "שאלתי את גיא פעם מה הקונספט", מגלה קרן. "הוא אמר, 'אם לא אכפת לך להדליק נרות, זה משהו משמח שאני אוהב'. אמרתי, 'זה החלק שלי?'. הוא אמר, 'כן'. ומאז שאנחנו מכירים אני מדליקה נרות וגם כשאני צריכה לבקש משהו אני מדליקה. כשנכנסת השבת והטלוויזיה נסגרת והבית עובר לתודעה אחרת, אני לא מצליחה להתנתק מהאינסטגרם ובשבת אני הולכת לים. אני מאחלת לעצמי שאשמור שבת. הלוואי. אני ממשיכה כרגיל, היפר־אקטיבית. בתבערה שלי יש משהו שאסור לנוח".

איפה הפערים ביניכם בולטים?

"אני בלחץ, הוא בשאנטי. יש לנו המון נושאים שבהם אנחנו לא חושבים אותו דבר. הוא דתי, אני חילונית, והבן שלנו אנתרופוסופי, אבל הדת היא לא אישיו. הוא נותן לי להיות כל מה שאני רוצה ואני לו. פעם מישהו הסתכל ושאל, 'איך המחשופ שלך והכיפה שלו הולכים ביחד?'. גיא אף פעם לא אמר לי מה ללבוש".

יש להם ילד אחד, בן (11). "ילדתי את בן בגיל 35, ניסיתי שוב ולא הצלחתי", היא אומרת. "כל החברות היו בתעשיית ההפריות, והסתכלו עליי בתימהון איך אני לא מצטרפת. הציעו לי דיקור, פרחי באך, מגדת עתידות, פותחת צ'אקרות. החלטתי שאני לא מתקרבת לבית החרושת הישראלי לילדים, למרות שאני חיה עם אדם דתי, כי אאבד את הנפש ואת הנישואים. המשולש שלנו מדויק לנו. בן הוא ה־100% שלי. יש דברים שמישהו אחר קובע לך, ואת היומיום את צריכה לקבוע לעצמך".

"אם הילד שלי היה עושה לנו חצי מהצרות שעשיתי להורים שלי, הוא היה מנושל מהירושה ועף מהבית", צוחק גיא.

מה עשית להם?

"בשביל רופא בכיר ומפיקה בטלוויזיה, פולנים, זה לא כבוד גדול שהבן עוזב את בית הספר. אבא שלי אמר, 'אם אתה לא לומד, אתה הולך לעבוד'. הוא חשב שזה ירתיע אותי. מנהל בית הספר הזמין אותי אליו הביתה כדי לשכנע אותי לא לעזוב. אני הלכתי לעבוד בחנות שטיחים פרסיים ברחוב בן יהודה".

"יום אחד חזרתי בחמש בבוקר מהפינגווין, עמדתי בחלון וראיתי את הגבאי של בית הכנסת. ירדתי לבית הכנסת עם תספורת המוהיקן שלי ועם התפילין שמצאתי בארון. במשך שנים שאלו אותי מה קרה, היה איזה אסון במשפחה? אמרתי, שום דבר, התחלתי לחשוב ומהכלומיות של הבילוי, עוד קצת אלכוהול ועוד קצת מזה, רציתי עומק. למדתי יהדות במקומות של חוזרים בתשובה. ההורים חשבו שיעבור לי".

קרן: "באתי לפתיחה של תערוכה, וחברה אמרה לי, 'פגשתי היום את בעלך, הוא רופא ואבא שלו רופא, הוא רק הלך להחליף חולצה ותכף הוא יגיע'. מאותו רגע כל אחד שנכנס אמרתי, 'זה הוא'. שתיים עמדתי והוא לא הגיע"

ואחרי שירות צבאי והשלמת בגרויות התחלת ללמוד רפואה בהונגריה. למה פרשת לפני הסטאז'?

"בשנה השישית כבר למדתי בארץ, ועשיתי סיבובי מחלקות. הוצבתי באונקולוגית ילדים בתל השומה. יום אחד צחקתי עם אחד הילדים, ולמחרת חזרתי והוא לא היה. זה שבר אותי. ידעתי שלא אוכל להתמודד עם עוד מקרה כזה. אבא שלי, ד"ר בני מורג צפליביץ', היה מנהל מיון ילדים ב'וולפסון' שהחזיק גם את המרפאה הפרטית הכי גדולה במרכז. הוא בדק 300 ילדים ביום בלי לטעות, ואם היית מתקשרת אליו בשתיים בלילה, מי שלא היית, הוא היה מגיע, בודק את הילד, לא לוקח כסף וחוזר הביתה. אני הבנתי שאני לא כזה. לא הייתה לי תחושת שליחות ולא רציתי את זה על המצפון שלי. באמנות, אם אתה תולה תמונה טיפונת עקום, אף אחד לא ימות מזה. מקסימום ייעלב".

קרן: "אני מודה לאלוהים שהוא לא המשיך ברפואה כי לא היינו נפגשים אם הוא היה רופא, אלא אם הייתי אמא לילד שמגיעה למרפאה שלו".

הם לא רוצים שהילד שלהם יהיה אמן

עשור וחצי האחרונים אצר ד"ר גיא מורג צפליביץ' ("שם המשפחה של אבי היה צפליביץ' ואמי רצתה שם ישראלי, אז הוא עברת למורג ונשאר גם עם הצפליביץ'") כמה תערוכות חשובות בישראל. המפורסמת שבהן הביאה ארצה

350 אמנים מרחבי העולם אל "בית העיר" בתל-אביב. הוא קורא לעצמו אוצר מפעיל, בוחר נושא ומזמין אמנים להציג תחת המטרייה שלו.

בימים אלה נפתחה "אטומה", התערוכה החדשה שאצר גיא ושהפיקה קרן, שגם נידבה עבודת אמנות. התערוכה, המוצגת בגלריית "החוה" בחולון עד 27 במאי, מציעה פרשנות לשקית שחורה, ומשתתפים בה 34 אמנים ישראלים. תמצאו שם שמות כמו ורדי כהנא, זיו קורן, סיון שטרנבך, ורד אהרונוביץ', אלינור אבני, סמי די ואחרים. העבודות מוצגות במדיות שונות, וידיאו ארט, צורפות, פיסול, צילום וציוור.

עבודה של עדן אוחנא בתערוכה "אטומה" (עדן אוחנא)

איך נולד הרעיון?

קרן: "השעה הייתה שלוש בלילה, התכתבתי עם האמנית רעות דפנא, והיא סיפרה שהיא מציירת שקית שחורה ויש עוד אמן, תומר פרץ, שעוסק בנושא. נדלקתי כי ידעתי שגיא רוצה לאצור תערוכה קבוצתית. בעשר בבוקר כבר היה לנו מקום. ככה הדברים מתגלגלים אצלנו".

גיא: "חזרתי בחמש בבוקר מהפינגווין, עמדתי בחלון וראיתי את הגבאי של בית הכנסת. ירדתי לבית הכנסת עם תספורת המוהיקן ועם התפילין שמצאתי בארון. מהכלומיות של הבילוי, עוד קצת אלכוהול ועוד קצת מזה, רציתי עומק"

למה שקית שחורה?

גיא: "ביום שקרן סיפרה לי על התערוכה יצאתי מהבית, ואיפה שלא הסתכלתי הייתה שקית זבל, כמו נשים שרוצות ילד ורואות נשים בהיריון. ואז דיברו על זה שביבי לכאורה החביא את השמפניות בשקיות שחורות, וקרן אמרה שאלה גם השקיות של המתים. חשבתי שאולי נכון לחבר את שתי צידי הקיצוניות, זבל ואנשים מתים, והתחלתי לדבר על הרעיון עם האמנים שאני עובד איתם".

זו לא הפעם הראשונה שאתם עובדים ביחד.

קרן: "הבחירה שלנו לעבוד ביחד נכונה. אין זוג שעובד ביחד וכל היום ביחד ולא רב. באנו ממקומות שונים, ובשנים שאנחנו יחד נעשינו דומים. למדנו להכיר את השטיקים אחד של השני".

גיא: "כמו שבן אדם נהיה דומה לכלב שלו".

קרן: "אני עובדת בסטודיו והוא דלת לידי בחדר שלו. הכל סימביוזי. יש הרבה רגש בבית. יועצים מיעצים לא לעבוד עם בני זוג ולא להכניס עבודה הביתה, אצלנו לפני תערוכה כל הבית עובד בזה".

קרן: " מאז ומתמיד אנשים דיברו על ברלין, ואני חשבתי, אתם באמת עוברים למקום שמדברים בו שפה זרה?"

הבן ימשיך את הדרך?

"בן מוכשר יותר ממני פי עשרה אבל הוא עכשיו בצופים. יש לו את זה, ואני יודעת איזה עוגן זה כשאתה מסוגל לצייר".

גיא: "אנחנו בעד שהילד יהיה קבלן עפר או משהו שמרוויחים בו כסף (צוחק). אנחנו לא רוצים שהוא יהיה אמן, רוצים שיהיה לו קל בחיים. אם אתה לא חייב, אתה לא נעשה אמן".

שקלתם מתישהו לנסות לפרוץ לשוק הבינלאומי?

גיא: "אם היה אפשר להצליח בניו־יורק ולהיות פה, הייתי הולך על זה. אבל אי־אפשר. אתה חייב להיות מעורבב, לחיות את הסצנה, להגיע לפתיחות. בחיים אני לא אעזוב את הארץ".

קרן: "אני צריכה לידי את המכולת של שוקי. מאז ומתמיד אנשים דיברו על ברלין, ואני חשבתי, אתם באמת עוברים למקום שמדברים בו שפה זרה?".

גיא: "מילא זה, זו השפה שצעקו בה על סבתא שלי".

"כל אמנות היא לילדים"

היריד החדש ארטלף שיתקיים לראשונה בפורים מנסה להפוך את עולם האמנות לנגיש ומסקרן עבור ילדים

רעות ברנע 22.03.16 08:37

"כשאני מציירת אני לא עושה הבחנה בין מבוגר לצעיר", אומרת האמנית קרן שפילשר, "אני לא זו שמחליטה אם היצירה תלך לחדר הילדים או למשרד עורכי דין". שפילשר, לצד שורה של אמנים נוספים, תשתתף ביריד האמנות לילדים ארטלף, שיתקיים לראשונה השבוע (23-26 במרץ, דרך שלמה 27, תל אביב). "אבל אין ספק שאני מחוברת לעולם הילדים וזה עולם שממש מפעיל אותי. זה משהו שאני חיה איתו - אני לא מאלצת את עצמי בשביל זה".

במרכז היריד תציג תערוכה גדולה של 70-80 יצירות שיצרו אמנים ישראלים צעירים לצד ותיקים, ושאותה אוצר האמן יאיר פרץ. היצירות שיוצגו נוצרו במיוחד עבור ילדים או כאלה שמתקשרות עם עולמם. "בתפיסה שלי כל אמנות היא לילדים", אומר פרץ, "כי עולם החומר והצבע הוא כזה שמתקשר איתם. העבודות שיוצגו הן לא עבודות מתחנפות יותר מדי. המטרה היא לא להפוך את התערוכה לג'מבורי, אלא לשלב יצירות שיהיו מתאימות למרחב של ילד".

צילום: עמית שעל

קרן שפילשר. "אף אחד לא יכול להתחרות עם הדמיון של הילדים"

בין האמנים המציגים: עידו שמי וההולוגרמות המפורסמות שלו, ורד אהרנוביץ שיוצרת פסלים שעוסקים בילדות, איתמר שמשוני שמשלב צעצועים בעבודותיו, והצלמת רונית פורת שמתעסקת עם זיכרונות ילדות באווירה של נוסטלגיה. היריד הוא יזמה של מיכל פלד-פליישר ומטרתו היא להנגיש לילדים את עולם האמנות באופן מסקרן ומאתגר. לצד התערוכה, שמרבית העבודות בה גם יועמדו למכירה, יתקיימו בימי היריד פעילויות כמו שעת סיפור וקיר צביעה (כניסה חופשית), וגם סדנאות שונות כמו אנימציה, יציקות בטון ואוריגמי (60 שקל לילד, 10% ייתרמו לעמותת לשובע, המעניקה ארוחות חמות לילדים שידם אינה משגת).

לדברי שפילשר, החיבור בין ילדים לאמנות הוא תופעה מתפשטת. "המון הורים לוקחים את הילדים למוזיאון או אפילו לסניור גרפיטי בדרום תל אביב", היא אומרת, "יש חדרי ילדים שתליות בהם יצירות של מיטב האמנים. אבל אמנות עדיין נחשבת משהו שאסור לגעת בו. הלוואי שבתי הספר לא היו מסתפקים בהקדשת שעות מועטות לנושא, והיו הופכים את שיעורי האמנות ליותר מונגשים ומגניבים".

"אותי בתור ילדה לימדו שאמנות היא דבר נשגב ומיוסר. אני מנסה ללמד את ההפך - ציורים טובים יוצאים גם כשאתה שמח. בסופו של דבר אף אחד לא יכול להתחרות עם הדמיון של הילדים".

"מה שקורה עכשיו זאת התגשמות של כל הפחדים שלי"

מאז שפרצה המלחמה קרן שפילשר לא מכבה את הטלוויזיה ולא מפסיקה לצייר. "כל דבר הופך לסמל", היא אומרת, "ואני חייבת לא לפספס שום דבר, לתעד בציור, שלא אשכח, שלא נשכח, שלא יגידו שזה לא היה" | יומן המלחמה שלה הוא גם יומן פחדיה

"שבת בקיבוץ, עוטף ישראל 2023". ציור של קרן שפילשר בהשראת ציור של יוחנן סימון משנות החמישים של המאה שעברה

אורן דגן

עדכון אחרון: 27.11.2023 | 22:08

"בתחילת המלחמה לא חשבתי על כלום", אומרת הציירת קרן שפילשר (46),
 "בשבוע הראשון הייתי ממש בדיכאון והבנתי שאם אני לא קמה פזית ועושה את

מה שאני הכי טובה בו, אני אשקע". מאז היא מציירת סביב השעון. "זה יכול להיות שתיים בלילה, 06:00 בבוקר, או 12:00 בצהריים. זה מה שאני עושה, חוץ מלתפעל את הבית".

שפילשר באטרף: "אנחנו חיים בתקופה אייקונית, כל דבר הופך לסמל, ואני חייבת לא לפספס שום דבר".

Advertisement

בחשבון [האינסטגרם שלה](#), שאליו היא מעלה מדי יום ציור, כתבה וידוי: "מאז מות אבי לא ציירתי באובססיביות כזאת. הטבח והמלחמה טלטלו אותי, והם מהווים טריגר ליצירה יומיומית. אומרים לי להפסיק לראות טלוויזיה, לא לשמוע כל היום רדיו... אבל אני מרגישה שאני חייבת לשמוע, חייבת לשמוע הכול! לא לפספס, לתעד בציור, לזכור, שלא יגידו שזה לא היה, שלא אשכח, שלא נשכח".

קרון שפילשר: "אין משהו שיותר מכחיד אותי מהמוות. באמנות שלי תמיד רואים את זה. זו הדרך שלי להתמודד עם חלק מהחיים" (צילום: דיקלה חוסטיק)

סגנון הציור שלה עמוס וצבעוני מאוד ובדימויים שלה משולבות פעמים רבות סיטואציות אלימות. המלחמה כמו לקוחה מהדי.אן.איי שלה: "אם מסתכלים בעבודות הישנות שלי, רואים שיש שם הרבה דימויים שהתממשו במלחמה הזאת. פעם אלו היו ציורים סוריאליסטים של ילדים עם איברים כרותים והרבה דם. ואלה דימויים שהפכו, לצערנו, למציאות".

ציור של קרן שפילשר מהפרויקט "שפילשרלנד 2010", שהוצג ביריד צבע טרי. "היד רושמת את מה שהדמיון מכתוב לה, ואלוהים איזה דמיון יש לי"

"אין משהו שיותר מפחיד אותי מהמוות", כתבה באינסטגרם ליד הציור הזה מ-2011, "באמנות שלי תמיד רואים את זה. זו הדרך שלי להתמודד עם חלק מהחיים. כשאני מציירת אין לי גבולות. היד רושמת את מה שהדמיון מכתוב לה, ואלוהים איזה דמיון יש לי. זה היתרון – בציור מותר הכול. התמונות (משדורי) החדשות והציורים שציירתי מתערבבים לי בראש. אני לא מאמינה שיש רוע כזה בעולם. רוע שעולה על כל דמיון".

היא מרבה לשלב בעבודות ציטוטים וטקסטים אישיים. "אני מכורה לתרבות הצריכה. אם אדם רגיל הולך לסופר לקנות מצרכים, אני ישר הולכת לחפש עטיפות של ממתקים". ההתמכרות החדשה שלה היא אקטואליה. באירועי השעה היא מוצאת בחודש וחצי האחרונים את ההשראה לעבודות שלה. היא צורכת את החדשות בצורה אינטנסיבית ומשתדלת לא לפספס ולו פרט.

"בולימיה של חרדות, יומן מלחמה בהמשכים" (קרון שפילשר, 2023)

הטלוויזיה פועלת בביתה כל הזמן, גם בשבת, למרות שבן זוגה שומר שבת. "זה כמו התאהבות", היא אומרת, "אי אפשר לשחרר אחר כך את הפרפרים שיש בבטן. ככה גם עכשיו, אנחנו נמצאים בתוך הרגע וחשוב לי לבטא אותו כפי שהוא".

"בולימיה של חרדות, יומן מלחמה מצויר בהמשכים" (קרן שפילשר, 2023)

"בולימיה של חרדות, יומן מלחמה מצויר בהמשכים" (קרן שפילשר, 2023)

היא מציירת מהר ואינטואיטיבי עם טושים או גואש שמתייבש מהר, וחשוב לה לפרסם ציור כל יום. "למעשה אני כותבת יומן מלחמה. כל יום ביומו. שלא יגידו אחר כך שלא היו המלחמה, הרצח, השואה, שלא היה האירוע הזה".

השראה מיצירות אמנות

היא נולדה בקריית אונו וגדלה ברעננה ("הכי רחוק שיש מעוטף עזה והקיבוצים"); למדה אמנות בתיכון ויצו צרפת בתל אביב; ואת שירותה הצבאי עשתה כאנימטורית. ב-2004 הייתה ממקימי קולקטיב האומניות "סלונה". היא מתגוררת ברמת חן ונשואה לאוֹצֵר, ד"ר גיא מורג צפלבִּיץ', שאיתו היא מרבה לשתף פעולה ביצירת תערוכות ואירועי תרבות שונים. לשניים בן משותף.

חלק מציוריה היא מבססת על יצירות אמנות נודעות מהן היא שואבת השראה. "הבית שלנו נראה כמו הספרייה הלאומית", היא מספרת, "שנינו אספנים על

גבול האגרנות ויש לנו המון ספרים בבית. תמיד ציירתי כשיש לידי ספר אמנות
פתוח שממנו אני לוקחת השראה. אני פשוט צריכה ללכת לספריה הביתית
ולמצוא לי השראה".

"תדע כל אם עבריה", מחווה ליוחנן סימון (קרון שפילשר, 2023)

בימים אלו פתוח בסטודיו שלה ספר מעבודותיו של יוחנן סימון. "הוא אמן ענק",
היא אומרת, "אני לא מאמינה שלא הכרתי אותו עד היום". סימון, שנפטר שנה

לפני ששפילשר נולדה, נודע בציורי הקיר שצייר, ובשנות חייו בקיבוץ (בין 1937 ל-1953) נחשב לאמן המייצג והמוביל של התנועה הקיבוצית. הוא יצר בסגנון הריאליזם החברתי.

בהשראת הציור הנודע שלו "דמויות בקיבוץ" מ-1954, היא ציירה מחווה לצידה כתבה: "תדע כל אם עבריה שמסרה את גורל בניה בידי המפקדים הראויים לכך. מצוות פדיון שבויים, ישראל 2023, פעימה ראשונה".

לצד ציור אחר, בהשראת הכיסא של ואן גוך מ-1888, כתבה באינסטגרם את ההנחיות שפרסם דובר צה"ל לחיילים שעומדים לקבל את הילדים השבים משבי החמאס: "שלום שמי אני חייל בצבא ההגנה לישראל ואני מלווה אותך שתגיע הביתה. אתה נמצא במקום בטוח. אני פה כדי לדאוג לך. אתה בטוח. האם קר לך או חם לך? האם אתה צמא? האם אני יכול לתת לך יד? האם זה בסדר שארים אותך ואעזור לך ללכת?"

הציור האופטימי

ציור אחד, "דג זהב", היא מגדירה כאופטימי, כזה המבקש להחזיר את החיים. היא ציירה אותו בעקבות ראיון שנתן ל"מעריב" חיים ילין, חבר בארי ולשעבר ראש המועצה האזורית אשכול, ובו סיפר על צלילה שצלל בה. "לא שמעתי כלום", אמר, "ראיתי רק דגים והבנתי שהעולם הזה מאוד אכזר ושאני לא אצליח להבין אותו אף פעם. אני כנראה אף פעם לא אבין את האלימות של בני האדם כלפי בני אדם אחרים. בחיים לא אצליח להבין את זה, ואני גם לא מוכן לקבל את זה".

"דג זהב" בהשראת "מוכר דגי הזהב" של ראובן רובין מ-1929 (קרן שפילשר, 2023)

כשביקשה מחברה לשאול את ילין לאן להעביר את כספי תרומה לשיקום העוטף, מחצית מדמי מכירת ציור שלה, הוא השיב, היא מספרת: "לשיעורי צלילה לילדים מהעוטף שפוננו לאילת".

"כל מה שבא לי עכשיו זה שכולם ישובו"

בעינה החדה היא שמה לב לפרטים קטנים: "נגיד עכשיו, כשהחטופים והחטופות חוזרים מהשבוי, אני שמה לב ללבוש שלהם, יש שם שפה. הן לובשות עכשיו חליפות פיג'מה צבעוניות, הילדות עם ארנבים. בשבי הן לבשו גלביות ועכשיו

הלבישו אותן בחליפות האלו בצבעים בולטים. אני חייבת לצייר את זה, להגיד על זה משהו, זאת שפה".

"מי דואג לאביגיל?" (קרון שפילשר, 2023)

ליד הציור הזה ציטטה את דברי סבתה של אביגיל עידן, בת הארבע שהוריה נרצחו: "מי מספר לה סיפור, מי מחליף לה בגד, מי מכסה אותה בלילה כשקור לה? אביגיל המתוקה אנחנו כל כך חיכינו לך". והוסיפה משלה: "המלחמה עלתה שלב: מלחמת התשה, וכל מה שבא לי עכשיו זה שכולם, כולם ישובו הביתה, אמן".

"החזירו אותם הביתה", בהשראת "מדונה פרסית" של ראובן רובין מ-1926 (קרן שפילשר, 2023)

יש תמונות שלא יוצאות לה מהראש: "יש בשבי שלושה חטופים, מתוכם שני אחים, תאומים. משהו בפנים העגולות שלהם מחבר אותי אליהם. משהו בדמויות של החטופים, הרזים והחיוורים לא יוצא לי מהראש. כל מה שקורה עכשיו זאת התגשמות של כל הפחדים שלי. ציירתי את המחזות האלו, את האנשים האלו, לפני שנים. המציאות עלתה על הפנטזיה".

את כל זמנה היא מקדישה, כאמור, למלחמה: "יש לי עבודות להגיש עכשיו ואני דוחה אותם, יש לי עוד עבודות ואני לא לוקחת אותן. אני יושבת על מה שאני

עושה כרגע, כדי לא לפספס, ויש לי הרבה עבודה". השיתוף של הציורים ברשת מספק לה תגובות מיידיות למאמץ: "יש שם הרבה יוצרים וגם סתם בני אדם שכותבים לי שאני מביעה את מה שהם מרגישים ביחס למצב".

תגיות: **תרבות ומורשת** / **מלחמה בישראל**

Advertisement

You May Like

Sponsored Links by Taboola

הגיע הזמן לבדוק: אולי אתם משלמים יותר מדי על ביטוח הרכב?
אותו ביטוח מקיף, בפחות כסף – רק דרך ביטוח 9.

ביטוח רכב 9

לא צריך להתפשר - ביטוח רכב במחיר הכי זול אצלנו באתר
הצעה משתלמת בביטוח 9. חמש דקות ויש לך ביטוח רכב

ביטוח רכב 9

יש לך מעל 150 אלף בקרן השתלמות וקופת גמל? הכתבה הזאת היא חובה

חיסכון

מידע נוסף

זה מה שעשיתי כל בוקר - והשומן בבטן פשוט נמס!

חדשות - בריאות